

LÁSKA PROCHÁZÍ PEKLEM

ZATRACENÍ

DARK ROMANCE

HARPER L.
WOODS

PRELOŽILA DANA KOVAČOVÁ

ZATRACENÍ

HARPER L. WOODS

ZATRACENÍ

přeložila Dana Kovařová

VAROVÁNÍ PŘED CITLIVÝM OBSAHEM

Zatracení je temná paranormální romance, která se odehrává v pekle mezi čarodějnicí a arcidémonem. Vzhledem k povaze této dynamiky zahrnuje obsah, který může být pro některé čtenáře traumatizující. V první řadě naše hrdinka Margot zažila v dětství sexuální zneužívání a příběh se točí kolem emocionální a fyzické cesty k uzdravení jejího traumatu. Čtete prosím podle vlastního uvážení.

Mezi problematické motivy patří:

- pochybný souhlas
- nucené krmení
- násilí a mučení na stránkách knihy
- hrubý a explicitní sexuální obsah
- nucená blízkost a scénáře zajetí
- zrada
- odkazy na minulé zneužívání a traumatické reakce na spouštěcí podněty
- násilí páchané nožem
- názorné zobrazení krve
- fyzické ublížení hlavní postavě
- rituální vražda
- znásilnění nezletilé osoby dospělým (nepopisováno, kontext z minulosti)
- sebepoškození / řezání za magickými účely

The Damned

Text Copyright © 2025 by Harper L. Woods

Published by arrangement with Tor Publishing Group

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dana Kovaľová, 2026

Cover © Opulent Designs, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8697-8

Těm, kterým nechtěli věřit

POKREVNÍ LINIE V KŘIŠŤÁLOVÉ KOTLINĚ

KRYSTALOVÍ ČARODĚJOVÉ

(ZNÁMÍ TAKÉ JAKO BÍLÍ)

rod Petrových

rod Beltranových

KOSMIČTÍ ČARODĚJOVÉ

(ZNÁMÍ TAKÉ JAKO FIALOVÍ)

rod Realtových

rod Amarových

ČARODĚJOVÉ ZEMĚ

(ZNÁMÍ TAKÉ JAKO ZELENÍ)

rod Madizzových

rod Brayových

ČARODĚJOVÉ VZDUCHU

(ZNÁMÍ TAKÉ JAKO ŠEDÍ)

rod Auraiových

rod Devocových

ČARODĚJOVÉ VODY
(ZNÁMÍ TAKÉ JAKO MODŘÍ)
rod Tethysových
rod Hawthorneových

ČARODĚJOVÉ TOUHY
(ZNÁMÍ TAKÉ JAKO ČERVENÍ)
rod Erosesových
rod Peabodyových

ČARODĚJOVÉ OHNĚ
(ZNÁMÍ TAKÉ JAKO ŽLUTÍ)
rod Collinsových
rod Madlockových

ČARODĚJOVÉ NEKROMANTI
(ZNÁMÍ TAKÉ JAKO ČERNÍ)
rod Hecateových

ČÁST I

BELZEBUB

Předtím

Byla zatracená zima.

Lucifer nám slíbil nebe, ale dostali jsme napůl zmrzlou tundru, kde ráno na trávě ležela jinovatka. Nikdy by mě nenapadlo, že mi bude chybět horko opodál hořících pekelných ohňů, ale co by jim udělalo, kdyby na takhle studeném a vlhkém místě zapálili v krbech?

Procházel jsem jednou z užších chodeb a černá, kožnatá křídla mi drhla o klenutý strop. Musel jsem je pevně přitáhnout k tělu a sklonit hlavu, abych prošel skrz. To, že se mi křídla odírala o kamenné stěny, mi sice nemohlo nijak ublížit, ale mělo to jediný zatracený účel.

Pekelně mě nasrat.

Lucifer přišel o rozum, když dal tolik Své krve Své choti, která se evidentně pokusila utéct, a já jsem je nechal totálně rozhozený na okraji lesa. Nevěděl jsem, jak se jí povedlo si Ho tak dokonale omotat kolem prstu, nebyla přece Červená čarodějnice, která by ho omámila návykovým sexem.

Nebyla *ničím* výjimečným, jen dalším člověkem. On už viděl bezpočet jiných, které byly ochotné zahřívát Mu postel a nebylo by to s nimi tak složité.

Viděl jsem demony a ztracené duše, jak se k Němu v pekle lísají, a dokázal jsem si představit, jak se k Němu chovali v říši živých, zvláště v době, kdy ještě nevěděli, jak je doopravdy nebezpečný.

Procházel jsem chodbami a mířil k pokojům, které prozatím Lucifer přidělil arcidémonům. Byla to malá, odlehlá chodbička hned vedle síní Tribunálu a nádvoří plného rostlin, které se do slova svíjely životem.

Ať udělaly čarodějnice cokoli, z téhle části světa prýštila moc způsobem, o jakém si zbytek Dutohájů mohl nechat jen zdát.

Poté, co jsem je opustil, jsem zbytek dne zabil věcmi, o které by se měl postarat sám Lucifer. Srovnat arcidémony do latě a naučit je, že nemají žrát čarodějnice k obědu.

Přimět je, aby se do nich nepustili, dokud Lucifer nepřijde na to, co s nimi bude dál. Vždycky bylo Jeho záměrem jim vládnout a v tom se naše názory na tenhle svět lišily. On je viděl jako vzpurné děti, jako bytosti, které může přivést k poslušnosti a žít s nimi.

Já jsem je vnímal jako příčinu, proč nás Lucifer nechal opuštěné v pekle, a připadalo mi to jako dost dobrý důvod, aby teď i oni na vlastní kůži poznali samotu. Nezdálo se, že by oceňovali, že On se mezi nimi pohyboval po všechna ta staletí – rozhodně ne způsobem, jakým by byli Jeho věrní démoni bez sebe radostí, kdyby se vrátil mezi nás.

Kdyby si *vybral* nás.

To, že si vybral za manželku čarodějnici, což byla komplikace, kterou žádný z arcidémonů nečekal, nebylo součástí plánu.

Pokračoval jsem v hlídce, ale pak jsem zvolnil krok, protože jsem zaslechl, jak se nocí nese tichý zvuk nevinné melodie. Všechny čarodějnice před setměním zalezly do postele, jako by se bály, co by jim arcidémoni mohli udělat, kdyby je v noci nachytali venku. To byla ale naprosto bláhová snaha. Měly by vědět, stejně jako všichni ostatní, že zlo není závislé na temnotě.

Stejně snadno jsme je mohli zabít i pod zářícím denním sluncem.

Rostliny na nádvoří se kývaly do rytmu jemné melodie. Hlas té ženy byl zastřený a hluboký. Sunul jsem se dopředu pevným, jistým krokem, neschopný odolat vábení její melodie. Neviděl jsem ji, rostliny mi zakrývaly výhled.

A taky jsem si uvědomil, že tlumí její píseň. Dopřávaly jí soukromí na místě, kde by jinak mohlo být rušno, kdyby se nás čarodějnice nebály. Už samotná skutečnost, že jedna z nich byla dost odvážná, aby vyšla sama ven, přestože ostatní měly strach, by stačila na to, aby probudila mou zvědavost. Ale srdcervoucí krása toho zpěvu se mě dotkla na místě, kde by mi tlouklo srdce, kdybych věřil, že nějaké mám.

Chytřejší chlap by přesně z tohohle důvodu vzal nohy na ramena. Ačkoli jsem nikdy předtím neslyšel píseň čarodějnice, věděl jsem, jaká je v nich skrytá moc pro všechny, kdo ji slyší – a jak některé čarodějnice písně používají k tomu, aby polapily své oběti a mohly se živit touhou, kterou vyvolaly.

Ale stejně jsem šel blíž. Ten zvuk mě přitahoval způsobem, jaký jsem nedokázal vysvětlit, vábil mě jako mŕnu plamen svíčky. Přiblížil jsem se ke kamenné zídce na okraji nádvoří a snadno jsem přes ni přešel, abych se dostal blíž ke své věznitelce. Růže uprostřed zahrady vytvořily obloukové loubí, skoro jako by mě zvaly do klenutého průchodu, který mě vedl po cestě pokusění.

Na konci tunelu vytvořeného růžemi stála žena. Byla ke mně otočená zády. Blond vlasy se jí vlnily těsně nad ramena a vypadaly nadýchanější a hebké než cokoli, čeho jsem se kdy dotkl. Přemohla mě náhlá touha si na ně sáhnout, která mě přiměla udělat další krok, a přitom jsem sklouzl pohledem níž pod její hladká ramena. Měla na sobě tmavě červený top, který byl vzadu hluboce vykrojený a odhaloval jí křivku páteře. Do středu si nechala vytetovat noty,

jejichž inkoust se rozplýval do obláčků tam, kde se jí po obou stranách rýsovaly linie svalů.

Měla krátkou kostkovanou sukni a dlouhé, hladké nohy jí obeplávaly bílé nadkolenky, které jí sahaly až na stehna. Nad okrajem punčoch neměla pod zadečkem žádný bochánek. Mohl jsem si jenom představovat, jakou sílu bych v těch nohách našel, kdybych po nich přešel prsty, a to ve mně okamžitě probudilo touhu zjistit víc o její oblíbené neřesti – cvičení, díky němuž získala takovou posedlou kontrolu nad svým tělem.

Na hlavě neměla neuspořádaný jediný vlasek, na jejích šatech by se nikde nenašlo ani smítko nebo špetka špíny.

Byla pečlivá a důkladná, pokud šlo o její vzhled, ale působilo to spíš nuceně než přirozeně. Tetování na zádech bylo jediným náznakem skutečné ženy, která se skrývala pod tou pečlivou vnější sebekontrolou.

Udělal jsem další krok a cukl sebou, když mi pod botou praskla větvička. Rostliny vycítily mou přítomnost a přestaly se pohybovat. Pohupující se růže a šlahouny břechtanu se natolik ztišily, že můj špatný krok v následujícím tichu zazněl ještě hlasitěji.

Ta žena se prudce otočila, její píseň ustala a vlasy odhalily hezkou, poplašenou tvář.

Ne, *hezka* nebylo dost výstižné.

Byla andělem s doširoka rozevřenýma mahagonovýma očima a dokonale vykrojenými rty, které se jí v šoku pootevřely. Spatřila mě, s povzdechem zavřela oči a já jsem nedokázal zarazit zavrčení, které mi zavibrovalo v hrudi.

Copak nepoznala, že se ocitla v přítomnosti predátora?

Popošel jsem blíž a zarazil se, až když strachem o krok ustoupila. Měla vysoké, ostře řezané lícní kosti a nosík jako dokonalý knoflík uprostřed tváře. Školní uniforma jí ve výstřihu odhalovala část ňader, která by mi akorát padla do dlaně.

„Nechtěla jsem, aby mě někdo zaslechl,“ řekla a její hlas zněl zastřeně, melodicky a byl v něm patrný náznak omluvy. Ozývala se v něm chraplavost, která mi připomněla vášeň během horkých letních nocí, a myšlenky mi zabloudily k vlhému vzduchu a tělům zbrceným potem.

„Já jsem tě slyšel, pěnkavičko,“ odpověděl jsem a popošel o krok blíž.

Žena sebou trhla, jako bych ji uhodil. „Za chvilku už mě neuslyšíš,“ opáčila a vykročila kolem mě. Se skloněnou hlavou se mě pokusila obejít a celé tělo se jí zběsile zachvělo, když jsem se po ní natáhl a prsty se dotkl její paže.

Ale okamžitě jsem se odtáhl. Nedokázal jsem pochopit, proč mi tolik záleží na tom, abych respektoval její přání udržet si odstup. Byla to čarodějnice – stvoření, které ve mně po celá staletí mé existence vzbuzovalo pohrdání a touhu po dni, kdy je budu moct potrestat stejně, jako jsem byl potrestaný já. Zasloužily si poznat každou špetku bolesti spojené s opuštěním, zasloužily si život bez naděje na nejtemnějším ze všech míst.

Tak proč mě samotná představa, že už takovou bolest poznala, naplňovala zuřivostí, o které jsem si myslel, že už jí po všech těch letech nejsem schopný?

Svraštil jsem obočí a zaměřil jsem se na pohled plný paniky v její tváři.

Byla v něm nepopíratelná opatrnost. Strach z toho, že se jí někdo dotkne.

Kdo?

Nezeptal jsem se nahlas a vrazil jsem ruce do kapes kalhot, abych ji uklidnil. Už tak byla jako na jehlách. Sledovala každý můj pohyb, tělo napjaté, jako by čekala, až zaútočím.

Nohy měla rozkročené na šířku ramen, byla připravená bojovat stejně jako utéct. Už jen za tohle si vysloužila můj respekt, protože

jsem věděl, že udělá cokoli, aby se dostala z nebezpečí, a nejspíš si umínila, že sejme každého potenciálního útočníka.

Vypracované svaly jejího útlého těla to jen potvrzovaly.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se a díval se, jak si přejela jazykem po rtech, aby si je navlhčila. Celý můj svět se zúžil jen na ten pohyb, tělo mi ztuhlo touhou ucítit to vlhké horko na svých ústech. Věděl jsem, že to musí být následek její písně, ta přitažlivost byla tak silná a nepřirozená, že nemohla být ničím menším než její magií, která se mi rozpínala v těle a snažila se mě proměnit na jejího ochotného sluhu.

„Na mém jméně nezáleží. Brzy na všechno, co se mě týká, zapomeň,“ řekla a otočila se na vysokých podpatcích. Pohybovala se v nich sebejistě navzdory hlíně na zemi a lehce překročila nízkou kamennou zídku, která obklopovala rozkvetlé nádvoří. Podpatky jí klapaly o kamennou podlahu, jak spěchala pryč, ale neběžela. Nedopřála mi tu čest, aby mi dala najevo svůj strach.

A já jsem za tou tajemnou ženou jen zíral a přemýšlel, jak by na ni *někdo* mohl zapomenout.

MARGOT

Matka ze mě nikdy nespouštěla svůj těžký pohled během vyučování, které se už dávno stalo prokletím mé existence. Vyrůstat pod dohledem své tety, členky Tribunálu za rod Erolesových, sice nebylo snadné, ale zase jsem díky tomu už znala všechnu teologii obklopující naši magii i způsoby, jakými fungovala. Přestože teta byla členkou Tribunálu, neměla vlastní děti, a proto se dohodla s mou matkou, že budou při mém vzdělávání spolupracovat.

Tuhle skutečnost často využívala jako svou výhodu a ptala se mě na věci, o kterých věděla, že je budu znát, ale ostatním takové otázky nepokládala. Červení obecně byli sexuálně podstatně svobodnější než mnoho rodin v rámci Sabatu, ale to neznamenalo, že by je všechny rodiny povzbuzovaly stejně jako mne moje matka.

Už od dětství věděla, že nejsem jako ostatní a moje magie má temnější podstatu než u mnoha dalších. Ostatní dokázali ovládat přitažlivou sílu ve svých písničkách a museli vynaložit úsilí a magii, aby jejich tóny pronikly něčí kůží a ovládly je zevnitř, dokud se to tělo nezměnilo v nástroj, který mohli využít.

Já jsem nikdy neměla na vybranou, nikdy jsem neměla možnost magii, která mi tak snadno pulzovala ve špičkách prstů,

odmítnout. Byla ve všem, čeho jsem se dotkla, ve všem, co jsem dělala, a v každém slově, jež jsem zazpívala.

To byl důvod, proč jsem odmítala všechna pozvání, abych se připojila ke sboru, ve kterém trávili většinu volného času Červení, i proč jsem často byla radši sama v knihovně než se svými spolužáky. Necháпали tíhu mé magie ani to, co pro mě znamenala.

Necháпали, že se stala mým prokletím.

„Posloucháš vůbec, Margot?“ zeptala se matka a pominula obecně přijímané pravidlo, podle kterého by si měli učitelé při výuce vlastních potomků udržovat jistý odstup.

Tady jsem neměla být nejstarší dcerou Frithy Erolesové, dcery příští následnice na trůnu rodiny Erolesových v Tribunálu, protože moje teta, která toto místo nyní zastávala, neměla vlastní děti. Tady jsem měla být chladná, soustředěná *slečna Erolesová*, jako tolik dalších, kdo se mnou chodili do třídy – bratranců a sester z prvního i druhého kolene a příbuzných, kteří pocházeli ze stejné rodové linie, ale byli natolik vzdálení, že nebylo možné mít o všech přehled.

Potomci rodu Peabodyových seděli na opačné straně třídy a rozkol mezi našimi dvěma rodinami byl zřetelnější než kdy dřív.

„Ano, madam,“ odpověděla jsem a pokorně přikývla. Podívala jsem se do knížky před sebou, pak jsem rychle mrkla k sestřenci Belvě vedle sebe a potvrdila si, že jsem o šest stránek pozadu, ztracená ve vlastních myšlenkách. Ještě než jsem si všimla, že na mě matka upřeně zírá, zaměstnával mé myšlenky jistý arcidémon s rudýma očima.

Po našem večerním setkání na nádvoří jsem celou noc nemohla spát a věděla jsem, že částečnou příčinou hněvu mé matky byl nejspíš můj dnešní unavený vzhled. První pravidlo Červených znělo, že vzhled je vším, a žádná magie nedokázala nahradit kvalitní noční spánek a chvilku ranní péče.

„Tak mi vysvětli, jaká je přesná funkce kuželu síly, a popiš způsoby, kterými ho používáme k dosažení maximálního projevu moci,“ řekla a já jsem se začervenala, když se ke mně obrátily všechny oči.

U bohyně, občas jsem si přála, abych měla se svou matkou normální vztah a probírání těchto věcí by bylo nepříjemné pro všechny zúčastněné, a ne jenom pro mne.

„Při použití kužele moci čarodějnice ve svém těle uchovává veškerou magii, kterou nashromáždila během sexu, jak ze své touhy, tak z touhy svého partnera, až do chvíle, kdy dosáhne vyvrcholení. V tom okamžiku použije své tělo jako kanál a vyšle ji do vesmíru, čímž dá jasně najevo své záměry a tuto magii využije k posílení kouzla, aby se mohl naplnit její požadovaný výsledek,“ odcitovala jsem téměř doslova podle učebnice, kterou jsem měla před sebou.

Nezáleželo na tom, že ani nemám nalistovanou správnou stránku. Tahle slova mi vtloukali do hlavy od doby, kdy mi bylo osmnáct let a matka vyjádřila zklamání, že u mě nevidí žádné známky zájmu o jakékoli mimoškolní aktivity, jimž se moji vrstevníci už začali věnovat.

Matka přikývla, odvrátila se ode mě a pokračovala ve výkladu, který jsem už nespočetněkrát slyšela. Jakmile se její pozornost obrátila jinam, úlevně jsem vydechla a myšlenky se mi okamžitě vrátily k nebezpečí, jež na mě čekalo.

Nevěděla jsem, jak dlouho potrvá, než se mi arcidémon objeví v životě, ale věděla jsem, že ho k tomu moje píseň přinutí. Nedomáže se držet stranou, což byl důsledek toho, že jsem si na chvíli odskočila zazpívat.

Měla jsem moc velký strach, abych se vydala mimo školu, běžela až na okraj lesa, dokud bych nebyla dost daleko od všech uší a mohla volně zpívat. Myslela jsem si, že všechny čarodějnice už

budou v postelích, a já snad budu pozdě v noci na opuštěném nádvoří v bezpečí.

Místo toho se mi povedlo polapit jedno z největších nebezpečí pro vlastní fyzické a duševní zdraví. Ani jsem nevěděla, který z arcidémonů to byl, protože výuce o dějinách Sabatu jsem nikdy nevěnovala moc velkou pozornost. Kdyby se to stalo před několika dny, mohla bych se obrátit o radu k Willow.

Ale moje kamarádka měla dost svých starostí s ďáblem, který tvrdil, že je její manžel. To poslední, co potřebovala, bylo dělat si starosti o mé bezpečí.

Zazvonil zvonek a jeho zvuk ukončil poslední hodinu dnešního dne. Zdálo se hloupé pokračovat ve vzdělávání a předstírat, že se celý náš svět právě neobrátil vzhůru nohama a ďábel a jeho arcidémoni poprvé v historii nechodili po zemi.

Nikdo z nás nevěděl, co to znamená pro budoucnost Sabatu, pro budoucnost čarodějnic i čarodějů, pro které byly Dutoháje domovem. Z toho, co jsme věděli, to klidně mohl být poslední den našeho života. Cítili jsme, že by to měl být den, který strávíme se svými milovanými; poslední příležitost, než nám to všechno vyrvou.

Místo toho nás Dutoháje znovu donutily dát přednost vzdělání, protože pro budoucnost našeho druhu bylo navýsost důležité vědět, jak funguje naše magie. Ale jestli se dalo věřit Willow, pak už jsme pravou podstatu své magie dávno ztratili. Její Zelená magie oživila květiny kolem tak, jak jsem to nikdy neviděla. Spíš jsem byla zvyklá na uschlé a polomrtvé rostliny, takže jsem si nikdy ani nepoložila otázku, jak by měly vypadat.

Chystala jsem se sbalit učebnici a zastrčit ji do tašky, ale najednou se přede mnou ocitla pružná postava mé matky. Nehty nalakovanými lesklou červenou barvou dvakrát poklepala na lavici a já jsem zůstala jako přimrazená. „Ráda bych si s tebou

promluvila, než vystřelíš ze třídy," řekla, rychle se ke mně otočila zády a zamířila ke katedře.

Ostatní studenti se hrnuli ven, ale já jsem odložila brašnu s knihami, opatrně jsem vstala a zamířila jsem k ní. Tohle byla jedna z jejích dalších mocenských her – nechat mě, abych přišla já k ní, přestože jen o chvíli dřív stála u mé lavice.

„Vypadáš pekelně," začala rovnou s kritikou. Jakmile ta slova dořekla, odtrhla ode mě pohled, vzala do ruky pero a známkovala písemky. Stála jsem před ní, jako bych čekala na rozsudek. Dveře se ještě ani nezavřely, což znamenalo, že zvědaví studenti, kteří za nimi čekali, mohli slyšet, jak mě matka shazuje. Ale jí to bylo jedno. „To, jak hrozně vypadáš, je přímým odrazem této rodiny. Neříkala jsem ti, že nemáš vycházet ze svého pokoje, aniž by ses ujistila, že nás odpovídajícím způsobem reprezentuješ?"

Smutnou skutečností bylo, že jsem udělala všechno, co jsem mohla, abych se jí zavděčila. Vzbudila jsem se, ještě než vyšlo slunce, přestože se mi teprve krátce předtím konečně povedlo usnout, osprchovala jsem se, upravila si vlasy a ošetřila pleť masťkami zahánějícími stárnutí, na jejichž výrobu byly Červené čarodějnice tak hrdé.

Ale nic mi nedokázalo vymazat kruhy pod očima.

„Nemohla jsem spát," hlesla jsem, i když jsem věděla, že to pro ni nebude dostatečná omluva.

„Už máš zase noční můry?" zeptala se a připomněla mi tak dny, kdy jsem za ní chodila ráno poté, co mě navštívil Itan, abych jí řekla, co mi udělal.

Ona ale tvrdila, že to byly jen noční můry, výplody mé přebujelé představivosti, které byly víc než přirozené vzhledem k síle magie v konečcích mých prstů.

„Ne," odpověděla jsem a rychle změnila téma. Nechtěla jsem další připomínku skutečnosti, že mi moje vlastní matka nevěří

a raději si myslí, že zneužívání bylo jen mými halucinacemi, než aby ze spáchání tak ohavného zločinu podezírala jednoho z členů Tribunálu. „Bála jsem se. Včera večer se něco stalo. Udělala jsem chybu a –“

Prudce ke mně zvedla mahagonové oči, které se tak podobaly mým, pero pustila na papír a probodávala mě pohledem. „Cos provedla tentokrát?“ zeptala se a slova cedila mezi sevřenými zuby. Prsty netrpělivě klepala do desky stolu a čekala, až jí poskytnu odpověď, která pro ni nepochybně bude zklamáním.

Stejně jako já sama.

„Včera večer jsem zpívala na nádvoří. Potřebovala jsem se kvůli tomu všemu, co se tu děje a jak to tu teď vypadá, když je tady Lucifer, uvolnit,“ přiznala jsem a myslela jsem tím způsob, jakým teď jako by ve všech pulzovala magie. Nevěděla jsem, jestli to bylo zvýšeným napětím, které lidi ponoukalo toužit po příjemnějším uvolnění, anebo obecně jeho přítomností, ale měla jsem pocit, jako by mi kosti nasávaly magii bez ohledu na to, kde jsem byla nebo co jsem dělala.

Potřebovala jsem část z ní uvolnit jediným způsobem, jakým jsem byla ochotná.

„Mohla sis prostě vzít do postele partnera jako my ostatní,“ opáčila matka a rozčarovane si povzdychla. „Víš dobře, že Keane by byl víc než svolný ti v tomto ohledu vyhovět, než vám při svatebním rituálu sváží ruce.“ Připomínka snoubence, kterého mi už v dětství vybral Sabat, na mě působila, jako by mě matka hodila do ledové vody.

Nešlo o to, že by Keane byl nepřitažlivý nebo krutý či dělal něco jiného, co by ve mně mělo vyvolávat hrůzu z našeho spojení. Patřil mezi nejmilejší muže, s nimiž jsem se v Sabatu setkala. Byl to čaroděj z rodu Peabodyových, který obětoval svou magii, když mu Úmluva nabídl, že ho se mnou spojí. Všechny ostatní

holky o něm básnily a říkaly mi, jaké mám štěstí, že jsem ulovila takové terno.

Vzato kolem a kolem, *měla* bych z toho být nadšená. Měla bych k němu cítit stejnou náklonnost, jakou on zjevně choval ke mně, když za mnou celé roky chodil jako zamilované štěně, dokud si konečně nezačal držet odstup, protože mi jeho přítomnost byla nepříjemná.

Ale já jsem to necítila. Už dávno jsem začala mít podezření, že *nedokážu* cítit nic víc než obecný dojem, že je někdo přitažlivý. Prostě mi chybělo něco důležitého, kvůli čemu jsem nebyla schopná cítit touhu a lásku a všechnu tu vřelost, kterou bych mohla potenciálně získat z podstaty své magie.

„Ale nevzala,“ odsekla jsem a okamžitě jsem toho tónu litovala, protože matčin pohled ztvrdl způsobem, který hrozil trestem za mé chování. V našem světě nezáleželo na tom, že mi bylo jednadvacet let a byla jsem dospělá žena – ona mi bude vždycky nadřazená jako budoucí členka Tribunálu a matriarcha naší rodové linie.

„Kdo tě slyšel?“ zeptala se, aby mohla případně napravovat škody, kdybych náhodou očarovala někoho ze Sabatu. Ačkoli to nebylo zakázané, na použití magie proti těm, kdo byli výše postavení než my, se pohlíželo s nelibostí.

Polkla jsem. „Jeden z arcidémonů...“ odpověděla jsem a zmlkla. Matka zamyšleně naklonila hlavu ke straně, prohlížela si mě s pečlivě bezvýraznou tváří a z rysů se jí vytratily všechny známky vzteku. „Víš, který přesně?“ zeptala se a já jsem zavrtěla hlavou.

Jeho jméno jsem neznala. Nevěděla jsem, kterého z těch tvorů jsem k sobě připoutala. „Ten okřídlený s enochiánským tetováním na hrudi. Rudé oči,“ popsala jsem ho co nejjednodušeji a zároveň nejpřesněji, jak jsem byla schopná. Nepředpokládala jsem, že by si matka všimla, že má tmavě hnědé vlasy stejně dlouhé jako já, stažené do drdůlku vzadu na hlavě. Stejně tak jsem nepočítala

s tím, že by si všimla jeho hranaté brady, způsobu, jakým byly jeho drsné rysy zároveň brutální i krásné, a obočí jako dvou vztekklých řezných ran, které kvůli mně zjihly.

„Belzebub,“ řekla, zvedla pero a do svého notesu nakreslila enochiánské symboly. Byly stejné, jaké jsem předchozí večer viděla na hrudníku toho arcidémona, a tak jsem kývla na znamení, že je poznávám. „Vypadal, že je pod vlivem tvé písně?“ Pero pomalu odložila, jako by se bála pohnout příliš rychle.

V myšlenkách jsem se vrátila k předchozí noci a zauvažovala, jestli jsem tu situaci nevyhodnotila špatně. Jestli jsem jen nepředpokládala, že je pod vlivem mého kouzla, ono se ho ale vůbec nedotklo. Ale vzpomínka na to, jak mě oslovil *pěnkavičko*, mi v duchu zněla jako zašeptání. A tón jeho hlubokého, hrdelního hlasu jsem cítila jako pohazení na kůži.

Při vzpomínce na ten zvuk jsem se zachvěla a vybavila si, jak jsem se v tu chvíli cítila. Nikdy v životě jsem takový pocit neměla, nikdy jsem neslyšela tak hluboký a drsný, ale přitom něžný hlas. Způsob, jakým ke mně natáhl ruku, když jsem se pokusila odejít, jako by v tu chvíli bojoval sám se sebou, než se podřídil mému přání.

Nechal mě odejít.

„Myslím, že ano,“ odpověděla jsem na její otázku, jak nejlíp jsem dokázala. Nemohla jsem se jí svěřit s tím, jakou mi dal prezdívkou, měla jsem pocit, že bude lepší, když to prozatím zůstane jen mezi mnou a jím. Působilo to důvěrně, jako něco, co mi nedal dobrovolně, ale co jsem mu ukradla magií svého hlasu.

Jméno, které jsem si nezasloužila a neměla jsem na něj nárok.

Matčina tvář se roztáhla do širokého úsměvu, jaký jsem u ní ještě nikdy neviděla, a obličej jí rozkvetl do krásy, o níž jsem věděla, že jí je schopná, když ji obklopují lidé, které má ráda.

Já jsem mezi ně nepatřila.

„Margot, to je úžasné!“ řekla, vstala a obešla stůl. Došla ke mně a vzala mou tvář do dlaní s takovou něhou, až se ve mně všechno sevřelo. Od toho nepřirozeného dotyku, od radosti a hrdosti v jejím obličejí jsem se chtěla odtáhnout.

Udělala jsem něco příšerného, a matka z *toho* byla nadšená.

„Vážně?“ zeptala jsem se a potlačila jed ve svých slovech. Hádat se s ní, že to bylo monstrózní, by mi nijak neprospělo. Ne ve chvíli, kdy se na mě dívala, jako bych jí dala naději.

„Podmanila sis toho druhého, který je hned pod Luciferem. Když dokážete ty a Willow spolupracovat, pak by nám to mohlo poskytnout výhodu. Během chvilky budeš mít Belzebuba omaného kolem prstu. Máš ho na háčku a stačí, že mu budeš dál zpívat. Postarám se, aby se ostatní Červené dozvěděly, že ta píseň zabrala, a možná se nám povede ovládnout i ty ostatní,“ pravila, zmlkla a vrátila se zpátky k písemkám, které potřebovala oznámkovat. Chvilka něhy pominula.

„Ale to je hrozné,“ řekla jsem a myslela na to, jak je tahle situace nebezpečná. Kdyby Belzebub začal být příliš závislý na mé magii, kdybych ho dál lákala svým kouzlem, bylo by jen otázkou času, než by se podle něho chtěl zachovat. „Chceš, abychom je záměrně připravily o jejich svobodnou vůli. Já jsem tohle neměla v úmyslu, ovšem jestli se cíleně zaměří na arcidémony...“

„Ale Margot, nebuď tak dramatická,“ ozvala se konečně a mávla rukou na znamení, že můžu odejít. Posloužila jsem svému účelu a teď se mnou skoncovala. „Jsou to arcidémoni. Nic necítí.“

Kývla jsem, popadla brašnu z lavice a ze třídy jsem se co nejrychleji vytratila. Matka si mohla tvrdit, že na tom nezáleží, protože arcidémoni nemají city, ale já jsem moc dobře věděla, že dokonce i někdo, kdo je zlomený a zbavený vřelosti, by takový druh znásilnění pociťoval.

Protože já jsem ho rozhodně cítila.

MARGOT

Spěchala jsem doprava a rovnou zabočila nahoru po schodišti, aniž bych věnovala jediný pohled studentům, kteří se shlukli u dveří třídy. Běžela jsem po schodech rychleji než ostatní a brašna s učebnicemi mi poskakovala u boku. Nutila jsem se brát schody po dvou a držela jsem se při zdi, aby mi nikdo nemohl přes zábradlí koukat pod sukni, protože jsem musela natáhnout krok.

Potřeba zabrat, napínat svaly rychlostí, kterou jsem sprintovala nahoru po schodech, byla tak zahlcující, že bych ji nedokázala zakrýt, ani kdybych chtěla. Dohnat tělo k bolesti byl jediný způsob, jak jsem dokázala *cítit* to, co jsem věděla, že by mělo bolet. Byla to připomínka mého dětství a nedostatku uznání od matky, což už mě netrápilo tolik jako kdysi.

Ta otupělost byla jako mor pro mou duši a hrozně mě sužovala. Tak často jsem se ptala sama sebe, co je se mnou v nepořádku a jak bych to mohla napravit, až jsem to přestala počítat.

Ale napravit se to nedalo a jediné, co jsem mohla dělat, bylo namáhat své tělo, dokud jsem neměla pocit, že to každou chvíli vzdám. Lesy a pozemky kolem nebyly bezpečné ani předtím, než přišli arcidémoni, ale teď to platilo ještě víc a já bych musela riskovat vlastní život, abych si v nich našla útočiště.

K tomu jsem ale ještě nedospěla, a proto jsem vyběhla čtyři ramena schodiště do knihovny a nahoře jsem měla pocit, že mi snad prasknou plíce. Zarazila jsem se přede dveřmi a chvíli se snažila zklidnit a chytit dech. Po zádech mi stékal pot a lechtal mě na místě, kde jsem věděla, že mám kůži označenou tetováním. Matka byla vzteky bez sebe, když jsem se poprvé objevila ve třídě čerstvě potetovaná s trochu oteklou kůží pokrytou vrstvou hojivé masti.

Pro Červené bylo pravidlem nepodstupovat žádné tělesné úpravy. Podobné osobní projevy byly vnímány jako něco, co snižuje naši objektivní přitažlivost, protože našim případným partnerům se budou buď líbit, nebo hnusit. Většina čarodějnic nedokázala vytvořit něco z ničeho, což znamenalo, že zůstat atraktivní pro co nejvíce lidí naši starší vnímali jako výhodu.

Ze stejného důvodu matka nesnášela mé kratší vlasy, protože to bylo vyjádřením mé vzpoury proti jejímu přání. Odmítala jsem si je nechat narůst delší než po ramena, protože jsem věděla, jak moc ji to štve. Piercingy, které jsem schovávala pod topem a jež jsem si pošetile udělala sama, byly dalším tichým protestem proti pravidlům, která na nás uvalil příliš přísný Sabat ve snaze vymazat jakékoli stopy naší individuality. Bylo mi jedno, že je nikdo jiný neuvidí, když jsem si mohla prosadit svou.

Udělala jsem si je jen pro sebe, pro nikoho jiného.

Povzdychla jsem si, obrátila se ke dveřím knihovny a prudce jsem se zarazila, protože se před nimi objevil on a zablokoval mi cestu.

Belzebub.

Klopýtla jsem, o krok ucouvla a zoufale se snažila udržet mezi námi odstup. On mi ho ale neposkytl. Takhle zblízka vypadal ještě větší než předchozí večer. Se sto sedmdesáti centimetry jsem zdaleka nebyla malá, ale on byl o dobrých třicet centimetrů vyšší. Měl široká ramena s vyrýsovanými svaly, které se mu napínaly,

když si založil ruce na prsou. Stál přede mnou se zvednutou bradou a křídla mu visela kolem boků.

Zřejmě na podestu vedoucí do knihovny doletěl. Byl tu úzký prostor a já jsem měla těsně za zády schodiště. Stačilo by, aby do mě jednou prudce strčil, a já bych spadla dolů. Tím by se zbavil kletby, do jejíž moci jsem ho dostala, když jsem dovolila, aby slyšel mou píseň.

Na chvilku jsem zapřemýšlela, jestli to udělá. Okamžik jsem doufala, že ano.

Měl sevřenou čelist, rudé oči mu plály a jemnost z předchozího večera byla pryč. Vlasy měl pořád stažené do drdolu na temeni hlavy a mě napadlo, jestli si je vůbec někdy nechává volně rozpuštěné kolem obličej. Jeho zlaté enochiánské tetování zářilo a pulzovalo světlem. Popošel o krok blíž a mně se rozbušilo srdce v očekávání blížící se smrti.

„Co chceš?“ zeptala jsem se a ohlédla se přes rameno na schodiště za sebou.

Neodpověděl a pátravě si mě prohlížel. Díval se na mě, jako bych byla hádanka, četl napětí v mém těle a všechno, co dokázal rozpoznat z výrazu mé tváře.

Nevěděla jsem, jestli mi srdce bušilo strachy, nebo zvědavostí při čekání, až učiní rozhodnutí, o kterém jsme oba věděli, že tančí v jeho zlém pohledu. Stačil by jediný rychlý pohyb, a mohl by se osvobodit. Uvolnila jsem tělo a čekala na něj.

Naklonil hlavu ke straně a zkoumal mě, jako bych ho překvapila.

„Proč nezpíváš?“ zeptal se a natáhl ke mně ruku tak nečekaně, až jsem si myslela, že mě snad chce strčit. Místo toho mě chytil za popruh brašny, prudce mě k sobě přitáhl a já na něj spadla. Přistála jsem rukama na jeho hrudníku a ucítila teplo jeho kůže.

Každá píseň. Každý *dotyk*.

V šoku otevřel ústa a já jsem se od něj odtrhla, obešla ho a opřela se zády o zeď vedle dveří knihovny. Neměl na vybranou, musel si se mnou vyměnit místo a teď měl za zády schodiště on. Pořád byl příliš blízko, opíral se rukou o zeď nad mou hlavou, ale držel si ode mě dostatečný odstup, aby se mě nedotýkal.

Už to samo o sobě byla laskavost, protože jsem znala účinky svého dotyku. Ovládal se v situaci, kdy mnozí v tak těsné blízkosti mé magie naprosto ztráceli sebekontrolu.

„Proč jsi nezpívala?“ zeptal se znovu a netrpělivě přimhouřil oči.

„Teď zrovna nemám náladu na hudbu,“ odpověděla jsem a věnovala mu trpký úsměv. Taková odpověď plná sarkasmu, o kterém jsem ani netušila, že ho v sobě mám, by spíš seděla k Willow. Kdyby mě arcidémon chtěl sprovodit ze světa, už by se to stalo, což mi dodalo odvahy.

„Mohl jsem tě zabít, a tys tam jenom stála a čekala, až to udělám,“ řekl a spustil ruku ze zdi. Trhla jsem sebou a čekala na dotyk, o kterém jsem si byla jistá, že přijde, ale on se na mě jenom zlostně díval.

Uvědomila jsem si, že čeká na mou odpověď. Už jsem věděla, jak je všímavý.

„Neudělal jsi to,“ opáčila jsem, pokrčila rameny a předstírala nenucený klid, i když jsem ho necítila.

Zavrčel a ten hluboký zvuk mu zavibroval v hrudníku. Byl s těžší slyšitelný, ale já jsem ho zaslechla. Ucítla jsem ho, jako by se mě dotkl, a ten zvuk se mi vpíjel do těla. „Měl jsem,“ varoval mě a já kvůli tomu nervózně polkla. „Zarazila bys mě, ty malá siréno? Bránila by ses, kdybych ti zkusil zlomit ten tvůj pěkný krček?“

Z tváře mi zmizel trpký úsměv a pomalu se rozpouštěl. Dívala jsem se mu do rudých očí a snažila se nalézt studnici přetvářky, ze které vyvěraly všechny mé sladké lži. Pokoušela jsem se najít energii a předstírat, že mi záleží na tom, co se mnou bude,

kromě toho, že už nikdy nedovolím, aby někdo znovu zneužil mé tělo.

Tiše jsem vyslovila jediné slovo a vložila do něj všechnu zranitelnost, kterou jsem nikdy nikomu jinému neukázala. Nevěděla jsem, co mě to posedlo, že jsem si vybrala právě jeho. Možná to bylo jasné uvědomění, že mi může být jedno, co si o mně myslí.

Byl arcidémon. Nepřítel.

Tak ať si myslí, že jsem slabá.

„Ne,“ řekla jsem a zvedla bradu, abych se mu mohla dál dívat do očí a sledovat, jak se jeho zuřivý pohled mění v šok. Nechala jsem ho, aby moji odpověď vstřebal, a dovolila jsem mu na kratičký okamžik spatřit pravdu v prázdnotě mých očí.

Pak jsem si znovu nasadila masku a na rty milý úsměv, otočila jsem se, otevřela dveře a unikla do relativního bezpečí knihovny.

Namířila jsem si to přímo na své obvyklé místo u stolku v zadní části, pověsila jsem si brašnu na opěradlo židle a s povzdechem na ni klesla. Jeho kroky se hlučně rozléhaly všude kolem, jak se ke mně blížil a ignoroval studující lidi kolem. Byla jsem naštvaná, že šel za mnou. Doufala jsem, že jsem ho vyvedla z míry dost na to, aby mě nechal alespoň chvíli o samotě.

Postavil se na opačnou stranu stolku, probodával mě pohledem a já jsem k němu zvedla oči. „Jak dlouho bude to zasraný kouzlo trvat?“ zeptal se, s trhnutím vytáhl židli a posadil se na ni. Křídla na zádech se mu zatřepetala, jak se snažil najít pohodlný způsob, jak je složit, a frustrovaně zamručel, když si uvědomil, že je to zřejmě neproveditelný úkol.

„Vypadá to dost neprakticky,“ poznamenala jsem při pohledu na jeho pachtění.

Vztekle se na mě podíval a zdálo se, že o společenskou konverzaci nemá zájem. „Jak dlouho?“ zeptal se znovu a já jsem si povzdychla.

„Bude záležet na tom, jestli se ode mě budeš držet dál, nebo ne. Dotyk tu přitažlivost zhoršuje, takže by ses měl za každou cenu vyvarovat toho, aby ses mě dotýkal,“ odpověděla jsem a vytáhla si z brašny knihu. „Když se budeš držet dál, pak možná maximálně pár týdnů a poté budeš volný.“

„To se ti hodí, že bych se tě neměl dotýkat, vzhledem k tomu, jak vyděšeně ucukneš, kdykoli to zkusím, pěnkavičko,“ vmetl mi a v arogantním úsměvu zvedl koutky rtů. Myslel si, že lžu, a v jeho slovech byla výzva, které jsem se nechtěla poddat.

Ale přemohla mě hrdost. „Já se tě nebojím,“ vyštěkla jsem, pustila knihu na stůl a bylo mi jedno, jak se její žuchnutí s ozvěnou rozlehlo zaplněnou knihovnou.

Byla jsem si až příliš vědomá pohledů, které se upíraly naším směrem a sledovaly náš rozhovor jako zájímavé zpestření.

A téma pro drby.

„Ne?“ zeptal se a natáhl ruku, aby se mě pokusil dotknout na tváři. Trhla jsem sebou a nenáviděla tu niternou reakci, kterou jsem nemohla ovládat o nic víc, než mohl on ovládat sílu, jež ho ke mně přitahovala. „To jsem si myslel.“

Ruku stáhl zpátky a já jsem sklopila oči k učebnici na stole. Otevřela jsem knihu a připravila se ho ignorovat ve prospěch stránek o magické historii. „Nejde o tebe. Nemám ráda, když se mě někdo dotýká,“ hlesla jsem, i když jsem netušila, proč cítím potřebu ho chlácholit. Možná to způsobil náznak zranitelnosti v jeho tváři, že jsem se ho snažila utěšit.

Třeba se i on na novém místě cítil jako monstrum.

„Proč?“ zeptal se a přitáhl tak zpátky mou pozornost ke své tváři. „Kdo ti to udělal?“

V hrudi mi zavibrovalo zavrčení, jak se ve mně probudilo něco děsivého, a Belzebub překvapeně zvedl obočí. „Do toho ti nic není,“ odsekla jsem a s vyceněnými zuby se na něj zašklebila.

„Klid, pěnkavičko. Jenom se tě snažím poznat,“ řekl a zvedl ruce v uklidňujícím gestu, jako by se mě pokoušel přesvědčit, že je nevinný. Jako by mi právě nepoložil podělané osobní otázku. Štvalo mě, že do mě viděl dost na to, aby poznal, že za to někdo mohl. Že jsem odpor k dotykům necítila od narození.

Bývaly doby, kdy jsem byla dítětem plným lásky, které neustále vyhledávalo objetí od rodiny a přátel.

On mě o tohle připravil a přiměl mě nenávidět být jen představu vůně jiné osoby na mé kůži.

„Jo? Tak se nesnaž,“ zasyčela jsem a listovala učebnicí, abych našla správnou stránku. „Pro nás oba je mnohem lepší, když o tom druhém nic nevíme.“

Zarazil se, opřel se pohodlněji o židli a zadíval se na mě. Založil si ruce na prsou, ne vztekle, ale uvolněně, jako by mi chtěl naznačit, že se tu hodlá nějakou chvíli zdržet. „Myslím, že v tom s tebou nesouhlasím.“

„Chceš zůstat navždycky pod mým kouzlem? Je to tak?“ zeptala jsem se a sledovala, jak mu trochu zvadl úsměv.

„Ne,“ odpověděl a krátce se zasmál. „Ale jestli se mi máš proti mé vůli vecpat do každé myšlenky, pak tě radši poznám, abych měl o čem přemýšlet. A kromě toho jsi tím nejzajímavějším způsobem, jak zabíjet čas, jaký jsem tu zatím našel.“

„Nejsem si jistá, jestli jsi to myslel jako kompliment, nebo urážku,“ opáčila jsem a opřela se o židli.

Ten zmetek vážně neměl rozum a nehodlal se ode mě držet dál. Byl odhodlaný nás oba odsoudit k tomuhle utrpení.

„Možná to bylo obojí,“ řekl a tvář se mu rozjasnila hravým úsměvem, který jsem cítila úplně všude. Polkla jsem, protože jsem měla srdce až v krku.

Do háje. Ta zatracená písnička bude moje smrt.

MARGOT

Nikdy jsem neviděla sál Tribunálu tak plný. Tenhle prostor byl obvykle vyhrazený jen pro jeho členy a hrstku vyvolených, kteří byli při setkání Tribunálu pokládáni za hodné jejich přítomnosti. Já jsem měla povoleno sem vstoupit jen při hrstce příležitostí a na žádnou z nich jsem nechtěla vzpomínat.

Den, kdy mě Úmluva prohlásila za nejkrásnější čarodějnici mé generace. Den, kdy oznámili zprávu o mém zasnoubení. Den, kdy mě sem přivedli, aby mi předali formální pozvánku ke studiu v Du-tohájích. A možná proběhla ještě dvě další setkání, na kterých byly přítomné děti členů Tribunálu, aby je Úmluva mohla pozorovat a během našeho dětství rozhodnout o případném umístění. Sice jsem mohla snít o tom, že budu jednou z mála Červených, které mají dostatečně dobré známky, aby byly vybrány k práci v městské lékárně, ale věděla jsem, že to není moc pravděpodobné. Dcery členů Tribunálu byly obvykle aktivnější v politice města a jeho nařízení a to se týkalo i těch, které nebyly vybrány, aby zaujaly místo své matky v Tribunálu.

Nechtěla jsem nic víc než si hrát s lektvary a bylinkami, zaklínat je šepotem magie, abych mohla něco vrátit těm, kteří to chtěli, místo toho, abych to věčně držela v sobě, protože *já jsem to nechtěla*.

Rozhlédla jsem se síní a pak jsem se postavila vedle Delly. Zvedla ke mně oči, jemně se usmála a opatrně mě vzala za ruku. Bylo to poprvé, co se mě pokusila dotknout, protože věděla, jak moc to nesnáším, a já jsem se nedokázala ubránit slabému zachvění, které to ve mně vyvolalo.

Kůži měla na dotek chladnou, působila na mě jako osvěžující jezero během horké letní noci. Uvědomila jsem si, že to já mám kůži rozpálenou, protože mé tělo je ve stresu z toho, co by se mohlo mezi těmito zdmi stát, když bylo nutné, abychom sem přišli všichni najednou.

„Slyšela jsem, že ti ten okřídlený bastard dělá problémy,“ s těmi slovy se natáhla a zašeptala mi je do ucha. Della byla o něco menší než já, její zašeptání mířilo správným směrem a já doufala, že ji nikdo jiný neslyšel.

Polkla jsem a pohled mi okamžitě zamířil k Belzebubovi na opačné straně místnosti. Píseň sirény měla způsobit, aby to jeho přitahovalo ke mně, aby to byl on, kdo se mě snaží vyhledávat; opak nebyl tak obvyklý. Neměla bych být schopná ho najít v davu, neměla bych dokázat vycítit, kde právě je, než ho zachytí mé oči.

Zahнала jsem tu myšlenku s vědomím, že jde nejspíš jen o sílu, která z něj vyzařovala. Ve spojení s jeho impozantní velikostí, s velkými černými křídly, která tak připomínala netopýry, jež si Nádoby dokázaly přivolat na pomoc, byl působivý způsobem, jaký jsem u většiny mužů, s nimiž jsem se před ním setkala, postrádala.

„Kde jsi to slyšela?“ zeptala jsem se, zatímco členové Sabatu dál proudili do místnosti za námi a reagovali tak na volání, které jsme všichni cítili v krvi.

„Juliet se schovávala v zadní části knihovny,“ odpověděla Della a začervenala se, přestože teď už mohla otevřeněji mluvit o svém vztahu s Nádobou, s níž se celé měsíce v tajnosti stýkala. Všichni

už věděli o vztahu Willow a ředitele Thorna, takže moc nezáleželo na tom, jaká pravidla na nás Úmluva uvalila.

Alespoň že moje kamarádka mohla být s ženou, kterou milovala, ačkoli to byla Nádoba a já měla trochu obavy, jak to bude fungovat. Nádoby byly věčné, žily navždy, ale my ne – stárli jsme a časem umírali.

Čekali jsme, až se něco stane, a lidé kolem nás byli neklidní. Lucifer a Willow zatím nedorazili a já jsem viděla zbytek Tribunálu, jak na ně čeká ve vnitřním kruhu místnosti. Trůny, které zaujímali, tvořily vnější bariéru a zvuk uvnitř byl tlumený, takže jsme sice neslyšeli slova, ale jejich podrážděná řeč těla prozrazovala, v jakém tónu se jejich rozhovor nese.

„Nejspíš by si měla hledět svého,“ řekla jsem a šťvalo mě, jak ostře ta slova vyzněla. Vědoucí pohledy ostatních, kteří mě sledovali, jak se dívám na Belzebuba, mi prozrazovaly, že Juliet nebyla jediná, kdo byl svědkem našeho rozhovoru, a že ti další byli mnohem míň diskrétní a vykládali to kdekomu.

Belzebub odvrátil pozornost od démona po svém boku, jediného, který byl větší než on a měl na předloktí šupinatou kůži, a zadíval se mi do očí. Čekala jsem náznak hravosti, již projevil na závěr našeho rozhovoru v knihovně, nebo že arogantně zvedne obočí při zjištění, jak na něj bezostyšně zírám.

Ale arcidémon zůstal naprosto chladný. Paže měl zkrřížené na hrudi a tělo napjaté, zřejmě netrpělivostí. Všechna mírná nenucenost a humor se z něj během noci vytratily, díval se na mě přísně a čekal, až uhnu pohledem.

Udělala jsem to, protože jsem nedokázala snést nenávist v jeho očích. Nevěděla jsem, jestli z něj moje píseň nějak vyprchala, anebo zda to naopak *způsobila*. Každopádně se zdálo, že se jeho vztek vůči mně zhoršil od chvíle, kdy jsem k jeho pobavení z knihovny utekla do soukromí svého pokoje. Ale to bylo asi jedno. Jediné,

na čem záleželo, byla naděje, že jeho nenávist bude dost silná, aby ho ponoukala ovládat své impulzy v případě, že účinek písně stále trvá, a že se ode mě proto bude, k nelibosti mé matky, držet dál.

Zatékala jsem k ní pohledem a zjistila jsem, že na něj hledí s vědoucím úsměvem. Polkla jsem, abych zahнала tušení, co to znamená.

„Měla o tebe obavy. Jsi si jistá, že víš, co děláš, když se zaplétáš s arcidémonem?“ zeptala se Della tiše. V jejím hlase neznělo odsouzení, ale nedokázala jsem se ubránit nevěřícímu smíchu, který mi zaperlil v krku.

„Říká někdo, kdo randí s Nádobou?“ Della sebou trhla, takže jsem rychle zalitovala, že jsem jí tak ostře odsekla, a proto jsem dodala: „Proč si myslíš, že to dělám úmyslně? Slyšel mou píseň a já jenom čekám, až to přejde,“ vysvětlovala jsem a Della kývla, jako by to dávalo smysl.

Do otevřených dveří vstoupili Willow a Lucifer a přerušili náš rozhovor. Při jejich příchodu chaos v sále ztichl. Willow se držela Lucifera za loket a nechala se jím vést. Jak se blížila, byla jí ve tváři znát proměna. Dřív působila jako vzpurná rebelka pokaždé, když se přiblížila k nějaké autoritě, kterou nerespektovala, ale teď se to nějak změnilo.

Už nevypadala jako rebelka. Držela hlavu vztyčenou a vkročila do sálů Tribunálu, jako by jí patřil.

Došli přímo k bariéře, která většině z nás bránila vstoupit do vnitřního kruhu, a než do ní vešli, ani se nezarazili. Bariéra s Willow trhla, zbrzdila její kroky jako ve zpomaleném filmu, a jí po pažích přejížděla bodavá magie. Věděla jsem, jaký je to pocit, znala jsem sílu magie, která vysávala z drobných ranek kapky krve. Její krev se vznášela uprostřed bariéry a Lucifer ji uchváceně sledoval.

Všechny jednotlivé kapičky krve se spojily v jednu velkou kapku ve tvaru slzy, která plula před ní. Willow natáhla ruku a podržela

ji pod ní. Bariéra ji vpustila do středového kruhu, dovolila jí projít skrz a vstoupit přímo doprostřed hněvu Tribunálu.

Na krátkou chvíli je ignorovala a obrátila se tváří k místu, kde stranou čekal zbytek Sabatu. Neslyšeli jsme, o čem se baví za bariérou, ale Willow zachytila můj pohled, usmála se a mrkla na mě.

S povzdechem obrátila pozornost ke kapce krve, kterou měla na dlani. Něco k ní zašeptala, ústa se jí pohybovala v rytmu zaklínadla, pak k sobě obě ruce prudce přitiskla a krev se rozstříkla na magii bariéry.

Ta praskla, explodovala v poryvu větru a zvuk z vnitřního kruhu se konečně dostal k mým uším. Itan vztekle křičel a jeho hlas ve mně okamžitě vyvolal traumatickou reakci. Věděla jsem, co to je, cítila jsem, jak mi po těle běhá mráz a naskakuje mi husí kůže.

Dala bych cokoli, abych mohla tu místnost opustit, uniknout jeho přítomnosti, ale Willow se na mě povzbudivě usmála a znovu obrátila pozornost ke vztekajícímu se čarodějovi, kterého by měl někdo umlčet.

Navždycky.

Cítila jsem, jak se Belzebub posunul blíž ke mně, jako by vycítil změnu mé energie, ale já jsem mu nemohla věnovat ani chvilku pozornosti. Nedokázala jsem odtrhnout oči od Itana, dívala jsem se, jak se rozvaluje na svém trůnu jako nějaký zachránce našeho druhu, a přitom si nezaslouží nic jiného než bolest a utrpení.

Zaslouží si spravedlnost. Zaslouží si karmu a já toužila být jednoho dne dost silná, abych to na něj všechno seslala.

„Co to má znamenat? Ozdobil jsi svou děvku kostmi předků, které jsme ztratili?“ vykřikl Itan a mávl rukou k Willow a kostem, jež měla kolem pasu. Bylo to poprvé, kdy se měla spousta členů Sabatu dozvědět o Willowině původu, o klamu, jehož se dopustila, když sem přišla, aby našla kosti, o nichž nikdo nepředpokládal, že by je mohla potřebovat.

Odkaz rodové linie Hecateových už pro nás byl tak dlouho ztracený, že ani Úmluva nepoznala, kdo vlastně je. A že je vyplněným proroctvím.

Zúčtováním, které čekalo na všechny z nás.

Lucifer při Itanových slovech zavrčel a přiměl tím Willow popojít dopředu. Zamířila k opuštěnému trůnu Hecateových a kosti u pasu jí při chůzi chřestily. Ten zvuk se natolik podobal způsobu, jakým klapaly Susanniny a Georgeovy nohy na kamenné podlaže, až se mi v hlavě vynořila jakási vzdálená vzpomínka, již jsem nedokázala uchopit.

Byli jen kostmi, které ovládala čarodějnice, jež čerpala sílu z kostí a samotné smrti.

Zavrtěla jsem hlavou a přiměla se užívat si tuhle chvíli se svou kamarádkou. Její krev se k ní mezitím vrátila, jako by ji nikdy neopustila, pohybovala se s ní směrem k trůnu a následovala ji, jako by jí to poručila.

„To, co je ztracené, se dá vždycky najít, Itane,“ řekla Willow, zvedla bradu a počastovala ho pohledem, jaký bych nechtěla osobně zažít.

Itan sebou po jejích slovech cukl, zaklonil se dozadu a vypadal, jako by ho uhodila. Zavrtěl hlavou, aby se vzpamatoval, ústa se mu zkroutila a on zavrčel. „Blbost,“ ucedil a zvedl bradu v arogantním posměšku. Nedal Willow jinou možnost než odhalit, kdo je, a udělat věc, již už nikdy nepůjde vzít zpátky.

Přiměl ji vzdát se moci, která vyplývala z její anonymity.

Vystoupila na stupínek a zadívala se na věkovitý trůn. Byl vytvořený z kostí jejích předchůdců, z kosterních pozůstatků předků, kteří už přišli a odešli. Kosti, jež měla uvázané kolem pasu, pocházely z prstů a ruky, ale trůn byl sestavený ze stehenních kostí, hrudních košů a lebek starších generací. Willow se na chvíli zarazila, aby ocenila jejich význam.

Ohlédla se přes rameno na Itana, ušklíbala se a pak se podívala na Lucifera. Spustila ruku a nechala krev, kterou s sebou donesla, aby se rozstříkla na staré a zežloutlé kosti.

„Blahopřeju. Umíš nadělat nepořádek, stejně jako každé dítě, které se pokouší hrát si s dospělými. Co jsi tím chtěla dokázat?“ zeptal se Itan a vysloužil si tím smích svých příznivců, kteří se schovávali za jeho trůnem a spoléhali na to, že je v případě potřeby ochrání, což bylo dost bláhové. Neváhal by je rychle obětovat, aby se sám zachránil.

Obrátila se tváří k němu a stáhla rty v temném, výhrůžném úsměvu, který překypoval mocí. „Nikdy jsi neslyšel o předešlé?“ zeptala se, zvedla ruku a pomalu s ní mávla směrem ke kostem, které teď byly pokryté její krví.

A magií.

Křeslo zasténalo, zapraskalo, jak se kosti začaly přesouvat a padat na dlážděnou podlahu, dokud trůn nezmizel.

„Nerozumím,“ zašeptal někdo, komu chyběla trpělivost, aby si počkal, až Willow předvede svou sílu. Věděla líp než kdokoli jiný, že očekávání je polovinou strachu a že polovinou zábavy je nechat je v napětí čekat na její velké odhalení.

Ani se neobtěžovala ohlédnout, když kosti klapaly, jejich kousky sténaly a spojovaly se, jak se skládaly dohromady a stavěly jednu na druhou do lidského těla, dokud se ta postava neposunula a nepostavila vedle ní.

Lucifer z čisté radosti vybuchl smíchy a já jsem sdílela jeho pobavení při pohledu na šokovaný výraz Itanovy tváře. Nemohla jsem si pomoci, ústa se mi roztáhla tak širokým úsměvem, o němž bych si nemyslela, že jsem ho schopná.

„Ty!“ Itan se zarazil a těkal očima mezi Willow a stvořením, které přivolala ze záhrobí. „Ale ty jsi Madizzová! Viděl jsem to na vlastní oči.“

Willow obrátila pozornost k trůnu Madizzových, nadvzdla si lem šatů a dupla do podlahy. Šlahouny na křesle se okamžitě začaly svíjet a plazily se z míst, kde byly uvězněné po celá staletí. Trůn sklouzl po podlaze a zvedl se ve změti růží, úponků a trnů. Posunul se středem kruhu Madizzových, vystoupal na stupínek a usadil se na místě, kde kdysi stály dva trůny Úmluvy.

Willow kývla ke kostlivci, který jí odpověděl němým pokývnutím a pak zamířil na stupínek k popínavé změti. Zhroutil se před ní na zem a my jsme všichni upřeně a s hrůzou sledovali, jak se šlahouny ovíjejí kolem kostí Willowiných předků.

Jak se spojují v jeden celek.

Kroutily se a otáčely, přesouvaly se do podoby nového trůnu. Do trůnu z kostí, krve a života.

Willow s pozoruhodným citem pro dramatický efekt pomalu vyšla po schodech a jedinkrát si povzdychla. Otočila se, ze svého místa na stupínku shlédla na Sabat a poté se usadila na místo, které mohla zaujmout jen ona. „Ještě něco, Itane, nebo už jsi s tím výsledkem skončil?“

MARGOT

Itan probodával Willow zamračeným pohledem a přistoupil o krok blíž. Zastavil se, když se Lucifer přesunul k Willow. Teď se choval spíš jako její osobní stráž než sám ďábel. Spojení mezi nimi bylo tak bizarní a nečekané, až jsem se přistihla, jak zadržuju dech, když se otočil zády k Sabatu, který by ho nejraději viděl mrtvého. Oči měl jenom pro Willow a zůstal obrácený k oknům za jejími zády. Sklonil se a vzal její bradu do dlaně v okamžiku, který byl tak srdceryvně sladký, až se ve mně něco sevřelo.

Měla jsem pocit, jako by mi něco takového taky chybělo. Ale jak by mi mohlo chybět něco, co jsem nikdy nepoznala?

Zvedl její obličej ke své usmívající se tváři. Z místa, kde jsem stála, jsem mohla jen odhadovat, jaká z jeho tváře vyzařuje hrdost a čistý a neochvějný souhlas s jejími činy.

Sklonil se a všem na očích ji něžně políbil. Vpila se do jeho dotyku a z těla jí vyprchalo všechno napětí způsobem, který mi nedával smysl. Nenáviděla ho. Přišla sem, aby zničila jeho druh.

A přesto... energie mezi nimi byla mnohem vřelejší než cokoli, co jsem viděla u všech manželských párů v Sabatu. Dvojice, které byly údajně sestavené na základě vzájemného souladu, se nemohly rovnat pohledu na ty dva, když byli spolu.

Na kůži se mi rozhostilo teplo, jak ji pokryla energie z jejich emocí. Sklouzla po mně a pak pokračovala dál, jako by do mě nemohla proniknout.

Jako bych si takové teplo nezasloužila.

„Ty mě vždycky dokážeš překvapit, Čarodějítko,“ řekl Lucifer, otočil se a postavil se vedle ní. Umožnil jí, aby zaujala mocenské postavení, a stáhl se do pozadí způsobem, na který by většina mužů neměla dostatek sebejistoty. I v našem světě, kde matriarchát představoval nejvyšší moc a kde ženy mohly mít vše – magii i rodinu –, si muži zakládali na své moci a nebyli ochotní se poddat ženám, i kdyby jim byly nadřazené.

Toxická mužnost v nejčistší podobě.

„Takže to nepopíráš? Udělala jsi ze sebe hračku toho hlupáka?“ zeptal se Itan a obrátil zlostný pohled na svého synovce Ibana, který všechno sledoval a tvář mu zbledla šokem. Bylo mi skoro líto kamaráda, jenž se podvolil záměrům Úmluvy oženit ho s Willow, aby byla její magie zachována pro následníky, kteří budou nést dál její odkaz. Ale byl příliš paličatý, aby si všiml toho, co bylo očividné.

„Nic nepopírám,“ řekla Willow, udělala si na trůně větší pohodlí, opřela ruce o područky a cudně si překřížila nohy. „Ale podle mě se shodneme na tom, že jsem mnohem víc než hračka. Třeba ho ve skutečnosti považuješ za takovou hrozbu proto, že respektuje ženy natolik, že mě nechá sedět po svém boku.“

„Willow je moje žena a náš svazek brzy oficiálně stvrdíme před vaší bohyní. Do té doby od vás očekávám klid. Berte naše spojení jako určitou šanci na nový začátek. Máme příležitost skutečně se spojit, naše manželství spojí oba druhy,“ řekl Lucifer a Willow se předklonila.

„Musím ale přiznat, Itane, že ty u toho nebudeš, abys viděl, co se stane s tímto Sabatem,“ dodala Willow a poklepala prstem na popínavou část svého trůnu.

Ta slova mě naplnila nadějí, otevřela jsem pusu a Della mi stiskla ruku. Cítila jsem její pohled na tváři, ale nedokázala jsem odtrhnout oči od Itana a Willowiných šlahounů, které se pomalu sunuly kupředu.

Itan zpanikařil a snažil se ovládnout rostliny, které měly patřit stejně tak jemu, jako náležely Willow, ale nikdy si k nim nedokázal vytvořit stejný vztah jako ona během svého krátkého času v Křišťálové kotlině. On nechal rostliny vadnout a hynout pod vlivem své magie, kterou na ně použil, zneužíval je pro vlastní prospěch, místo aby jim vrátil část své krve a dodal jim potravu pro další využití a následující generace.

Willow usilovala o udržení rovnováhy a dělala přesně to, co sama prosazovala, žila podle pravidel své magie a nikdy si nebrala nic, co by sama nebyla ochotná dát na oplátku.

Úponky ignorovaly Itanovo zoufalé volání, tlačily se dopředu a ovinuly se mu pevně kolem kotníků, aby ho udržely na místě, když zkusil utéct. „Willow, zastav to!“ vykřikl a jeho hlas prořízl strašidelné ticho. Nikdo z přihlížejících se neodvažoval Itana zastat, aby k sobě nepřitáhl pozornost.

Itan byl plýtvání životem. Bastard, který si nezasloužil svobodně žít.

Když se Willow nestáhla, pokusil se Itan o protiútok a vypustil jediný šlahoun z trůnu rodiny Brayových. Willow zasáhl do hrudi, roztrhl jemnou organzu na živůtku jejích černých šatů a zařízl se jí do kůže. Dívala se na něj a zvědavě hleděla na svou rozšklebenou tkáň.

Mít na těle takhle rozervanou ránu by mělo nesnesitelně bolet, ale Willow se na ni dívala, jako by to bylo jenom škrábnutí.

V úžasu jsem sledovala, jak se přes zranění rozlévá cosi, co vypadalo jako roztavené zlato, a mezeru zaplňuje barvou Luciferových očí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Zatracení**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.